

MIHAELA-MARIANA CAZIMIROVICI

Născută, cu numele anterior Georgescu, la Ploiești, județul Prahova, în data de 19 octombrie 1967. Este căsătorită și trăiește în București. Absolventă a Universității Politehnica din București, Facultatea de Știința și Ingineria Materialelor (1991) și a Universității Creștine „Dimitrie Cantemir”, Facultatea de Management Turistic și Comercial (2009), în prezent fiind doctorand la Universitatea din București, Facultatea de Litere. Cărți publicate: „Adevărurile lutului” (poezii, 2014), „Când fluturii nasc cioburi” (poezii, 2015), „Aer” (roman, 2015), „Arhitectura cuvântului” (cronică, eseu, recenzie, 2017). Volume colective: „Orpheon 2 - Tradiție și modernitate” (antologie - 2016), „Almanahul revistei «Sintagme literare»” (2017).

Participă activ la nenumărate evenimente literare, precum cenacluri, cercuri literare și ale dramaturgilor, lansări de carte, prezentând fragmente din operele proprii.

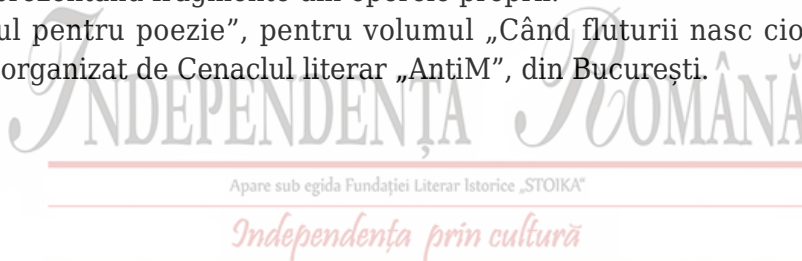
În anul 2016 a câștigat „Premiul pentru poezie”, pentru volumul „Când fluturii nasc cioburi”, la concursul „Cartea anului 2015”, organizat de Cenaclul literar „AntiM”, din București.

SUNT CHIAR EU

se strecurau și viperele
în visul meu
dar călcam pe ele și
dispăreau
apăreau mereu în alte locuri
și râdeau
căci știau meteahna mea
vedeam totul în pământ
vedem totul în ființa aceea
care
zice-se e a mea

PICĂTURA DE OS

favoritul ei
era tunetul
nu putea fi măsluit
nici alungat printre sălcii
se risipea doar
în certitudinea
aceleiași frici năucite
prin spălare
prin restrângerea norilor
cu ochii spre pumnul de țărână

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

reîntrupat

DĂ TÂRCOALE

optase
de cele mai multe ori
pentru crinii
relansați pe orbita negrului
iar caii se mulțumeau
cu un fel de mască
ceva mai hâdă
decât altădată
drumul se scurtase deja
de acum trei zile

CUTIA ÎNCĂ DESCHISĂ

te-aș fi pus să
ghicești
fiindcă marginea timpului
recupera
absolut tot ce mai rămăsese
neexplorat
netrăit
gata
nu se mai putea
pierde nimic

ÎNAINTE DE-NGROPARE

le-a lovit pe toate
cred
nici nu era nevoie
să le mai numere
cine și-ar mai fi pus
și problema lor
erau atât de insignifiante
plecau
erau atât de importante
rămâneau
cu pământul acoperitor

NAIVITATE

când am trecut pe-acolo
vopsiseră deja-nserarea
nu-mi mai reveneam
din uitare
umblam desculță
ziceam eu
printre așchii
dar atingeam numai petale
până când m-am împiedicat
de propria-mi inimă

O PLECARE ȘI-ATÂT

dar am renunțat la ea
și m-am oprit la
capătul gândului
nu pasul îmi spunea ce să fac
nu ziua îmi șoptea despre lumină
floarea îmi deschidea
ușa
spre viitorul înecat
în amintirea ta
chiar nu mai știu exact
cum erai
chiar nu mai înțeleg
de ce ai fost

AMINTIRE PURĂ

altădată m-aș fi blamat
că te gălesc
din când în când
exact pe cărarea merilor
sunători
scormonind prin pământ
uluind lumea că ești
încă
pentru mine
înțeleg

COMENZI

forfotă
mereu chinuită de existența ei
acum liniște
eu i-am spus despre ea
și tot eu i-am dat voie
să existe
se pare că fac față

0%

User Rating: Be the first one !

